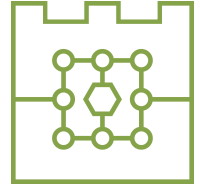

Politechnika Krakowska
im. Tadeusza Kościuszki
Wydział Informatyki i Telekomunikacji

Szymon Sroka

numer albumu: 130471

Kwaterniony, obroty i animacje komputerowe
Selected theorems on linear capacity of matrix sets

praca magisterska
na kierunku Matematyka

Praca przygotowana pod kierunkiem
dra Marcina Skrzyńskiego

Recenzent pracy:
dr hab. Ihor Mykytyuk, prof. PK

Kraków 2023

Spis treści

Wstęp	1
Podstawowe informacje	2
1. Algebra czterowymiarowa kwaternionów	3
1.1. Własności działania mnożenia w algebrze kwaternionów	3
1.1.1. Element neutralny	3
1.1.2. Przemienność i nieprzemienność	4
1.1.3. Łączność	4
1.2. Alternatywna definicja	5
1.3. Kwaternion odwrotny	6
1.3.1. Norma oraz sprzężenie kwaternionu	6
1.4. Przykładowe algebry kwaternionów	8
1.4.1. Postać kanoniczna	8
1.4.2. Postać hamiltonowska	8
1.4.3. Postać macierzowa	9
1.4.4. Postać trygonometryczna	10
2. Powiązanie z geometrią	11
2.1. Obrót w przestrzeni dwuwymiarowej	11
2.1.1. Opis macierzowy obrotu	12
2.1.2. Macierze odbicia	13
2.1.3. Opis obrotu za pomocą liczb zespolonych	15
2.2. Obrót w przestrzeni w \mathbb{R}^3	15
2.2.1. Kierunek obrotu	15
2.2.2. Opis macierzowy obrotu w przestrzeni	15
2.2.3. Wielokrotne obroty	16
2.2.4. Macierz obrotu względem dowolnej osi obrotu	17
2.2.5. Opis kwaternionowy obrotu w przestrzeni	20
3. Zastosowanie	21
3.1. Implementacja obrotu w języku Python	21
3.1.1. Kwaterniony- Python	21
3.1.2. Macierzowy model obrotu	22
3.1.3. Kwaternionowy model obrotu	23
3.2. Wydajność	23
3.2.1. Konstrukcja benchmark'u	23
Test wydajności względem jednej osi obrotu	23
Test wydajności względem zmiennej osi obrotu	24
Wniosek	24
3.3. Konstrukcja bączka	24
3.4. Ostateczny model i przygotowywanie animacji	26
3.4.1. Animacja w przy użyciu obrotu kwaternionowego	27
4. Literatura	29

Wstęp

•

Podstawowe informacje

Definicja 1. Algebra nad ciałem Niech X będzie przestrzenią liniową nad ciałem \mathbb{F} . Jeśli dane jest działanie dwuargumentowe $X \times X \rightarrow X$ mnożenia wektorów, które dla dowolnych $x, y, z \in X$ oraz $a \in \mathbb{F}$ spełnia poniższe warunki:

1. Lewostronna rozdzielności względem dodawania wektorów, tzn.

$$(x + y)z = xz + yz,$$

2. Prawostronna rozdzielności względem dodawania wektorów, tzn.

$$x(y + z) = xy + xz.$$

3. Zgodności z działaniem mnożenia przez skalary, tzn.

$$a(xy) = (ax)y = x(ay),$$

to X z tak wprowadzonym działaniem algebraicznym nazywamy algebrą nad ciałem \mathbb{F} .

Definicja 2. Odwzorowanie $\|\cdot\|$ nazywamy normą na przestrzeni X

1. Algebra czterowymiarowa kwaternionów

Weźmy przestrzeń wektorową czterowymiarową nad dowolnym ciałem \mathbb{F} . Niech $\{e, i, j, k\}$ będzie pewną konkretną bazą tej przestrzeni. Zdefiniujemy mnożenie dla wektorów bazowych tej przestrzeni oraz przedstawmy je w formie tabeli.

Tabela 1.1. Tabela mnożenia elementów bazowych.

\times	e	i	j	k
e	e	i	j	k
i	i	$-e$	k	$-j$
j	j	$-k$	$-e$	i
k	k	j	$-i$	$-e$

Dowolny element należący do rozważanej przestrzeni możemy przedstawić w postaci

$$ae + bi + cj + dk, \text{ gdzie } a, b, c, d \in \mathbb{F}.$$

Przedłużmy teraz mnożenie wektorów bazowych na całą przestrzeń. Weźmy dwa dowolne wektory $q_1 = a_1e + b_1i + c_1j + d_1k$, $q_2 = a_2e + b_2i + c_2j + d_2k$ i przy użyciu powyższej tabeli wykonajmy mnożenie wektorów q_1, q_2 .

$$\begin{aligned}
 q_1q_2 &= (a_1e + b_1i + c_1j + d_1k)(a_2e + b_2i + c_2j + d_2k) = \\
 &= a_1a_2e^2 + a_1b_2ei + a_1c_2ej + a_1d_2ek + b_1a_2ie + b_1b_2i^2 + b_1c_2ij + b_1d_2ik + \\
 &+ c_1a_2je + c_1b_2ji + c_1c_2j^2 + c_1d_2jk + d_1a_2ke + d_1b_2ki + d_1c_2kj + d_1d_2k^2 = \\
 &= a_1a_2e + a_1b_2i + a_1c_2j + a_1d_2k + b_1a_2i - b_1b_2e + b_1c_2k - b_1d_2j + \\
 &+ c_1a_2j - c_1b_2k - c_1c_2e + c_1d_2i + d_1a_2k + d_1b_2j - d_1c_2i - d_1d_2e = \\
 &= (a_1a_2 - b_1b_2 - c_1c_2 - d_1d_2)e + (a_1b_2 + b_1a_2 + c_1d_2 - d_1c_2)i + \\
 &+ (a_1c_2 - b_1d_2 + c_1a_2 + d_1b_2)j + (a_1d_2 + b_1c_2 - c_1b_2 + d_1a_2)k.
 \end{aligned}$$

Zauważmy, że mamy spełnione warunki z definicji 1. Zatem rozważana przestrzeń jest algebrą nad ciałem \mathbb{F} . W dalszej części będziemy ją oznaczać przez symbol $\mathcal{H}(\mathbb{F})$.

1.1. Własności działania mnożenia w algebrze kwaternionów

1.1.1. Element neutralny

Spróbujmy teraz znaleźć element neutralny względem mnożenia wektorów dla \mathcal{H} , przyjrzyjmy się tabeli 1.1. Patrząc na nią dobrym kandydatem do sprawdzenia jest element bazy przestrzeni e . Niech $q = ae + bi + cj + dk$ będzie dowolnym elementem przestrzeni, wtedy:

$$\begin{aligned}
 eq &= e(ae + bi + cj + dk) = ae^2 + bei + cej + dek = ae + bei + cej + dk = q, \\
 qe &= (ae + bi + cj + dk)e = ae^2 + bie + cje + dke = ae + bei + cej + dk = q, \\
 eq &= q = qe.
 \end{aligned}$$

Zatem e jest elementem neutralnym dla mnożenia

1.1.2. Przemienność i nieprzemienność

Po zapoznaniu się z tabelą 1.1. możemy odnieść wrażenie, że działanie mnożenia wektorów nad rozważaną algebrą jest nieprzemienne. Zastanówmy się teraz, czy istnieją warunki które spełnione spowodują przemienność mnożenia wektorów w algebrze $\mathcal{H}(\mathbb{F})$. Niech $q_1 = a_1e + b_1i + c_1j + d_1k$ oraz $q_2 = a_2e + b_2i + c_2j + d_2k$ będą dowolnymi elementami $\mathcal{H}(\mathbb{F})$. By mnożenie wektorów było przemienne musi zachodzić równość $q_1q_2 - q_2q_1 = 0$. W takim razie

$$q_1q_2 - q_2q_1 = (2c_1d_2 - 2d_1c_2)i + (2d_1b_2 - 2b_1d_2)j + (2b_1c_2 - 2c_1b_2)k.$$

Zauważmy, że równość $q_1q_2 - q_2q_1 = 0$ dla dowolnych elementów algebry $\mathcal{H}(\mathbb{F})$ zachodzi wtedy i tylko wtedy, gdy $\text{char}(\mathbb{F}) = 2$. Podsumowując, mnożenie wektorów w $\mathcal{H}(\mathbb{F})$ jest działaniem przemennym wtedy i tylko wtedy, gdy charakterystyka ciała \mathbb{F} jest równa 2.

Wniosek. Centrum $\mathcal{H}(\mathbb{F})$ jest zależne od ciała. Jeśli $\text{char}(\mathbb{F}) = 2$, to działanie mnożenia jest przemienne. W takim razie mamy do czynienia z algebrą przemieną. Natomiast jeśli $\text{char}(\mathbb{F}) \neq 2$ to centrum rozważanej algebry jest równe \mathbb{F} .

1.1.3. Łączność

Przyjrzyjmy się teraz czy mnożenie wektorów w $\mathcal{H}(\mathbb{F})$ jest działaniem łącznym. Zaczniemy od udowodnienia pewnego lematu.

Lemat 1. Niech V będzie przestrzenią wektorową o bazie (e_1, \dots, e_n) . Ustalmy $k \in \mathbb{N} \setminus \{0\}$. Dla dowolnych odwzorowań k -liniowych $f, g : V^k \rightarrow V$ następujące warunki są równoważne:

1. odwzorowania f i g są równe
2. dla dowolnego ciągu wektorów bazowych $\{e_{i_1}\}_{i=1}^k$ zachodzi równość $f(e_{i_1}, \dots, e_{i_k}) = g(e_{i_1}, \dots, e_{i_k})$.

DOWÓD. Zaczniemy od udowodnienia lematu dla $k = 1$. Niech a będzie dowolnym wektorem przestrzeni V nad dowolnym ciałem \mathbb{F} i niech $a = \sum_{i=1}^n \alpha_i e_i$, gdzie e jest elementem bazy przestrzeni V oraz $\alpha \in \mathbb{F}$. Wówczas

$$f(a) = f\left(\sum_{i=1}^n \alpha_i e_i\right) = \sum_{i=1}^n \alpha_i f(e_i) = \sum_{i=1}^n \alpha_i g(e_i) = g\left(\sum_{i=1}^n \alpha_i e_i\right) = g(a).$$

Z powyższej równości wynika, że lemat 1 jest prawdziwy dla $k = 1$.

Założmy teraz, że lemat nasz jest spełniony dla $k = m$, gdzie $m \in \mathbb{N}$. Jeśli z tym założeniem uda nam się pokazać, że lemat jest spełniony dla $k = m + 1$ to na mocy zasady indukcji matematycznej uda nam popęlnić dowód lematu 1.

Weźmy dwie funkcje $f, g : V^{m+1} \rightarrow V$, które dla dowolnego ciągu wektorów bazowych $\{e_{i_1}\}_{i=1}^m$ zachodzi równość $f(e_{i_1}, \dots, e_{i_m}, e_{i_{m+1}}) = g(e_{i_1}, \dots, e_{i_m}, e_{i_{m+1}})$. Niech e_0 będzie dowolnie wybranym wektorem bazowym. Weźmy teraz funkcje $\tilde{f}, \tilde{g} : V^m \rightarrow V$ zdefiniowane za pomocą wzorów

$$\tilde{f}(a_1, \dots, a_m) = f(a_1, \dots, a_m, e_0), \quad \tilde{g}(a_1, \dots, a_m) = g(a_1, \dots, a_m, e_0).$$

Warto zaznaczyć, że \tilde{f}, \tilde{g} są m -liniowe. Jest to bezpośrednią konsekwencją $m + 1$ -liniowości funkcji f, g .

$$f(e_1, \dots, e_m, e_0) = \tilde{f}(e_1, \dots, e_m) = \tilde{g}(e_1, \dots, e_m) = g(e_1, \dots, e_m, e_0).$$

W takim razie zachodzi poniższa równość.

$$\tilde{f}(a_1, \dots, a_m) = \tilde{g}(a_1, \dots, a_m)$$

Korzystając z powyższej równości możemy przejść do ostatniej równości.

$$f(a_1, \dots, a_m, \alpha) = f\left(a_1, \dots, a_m, \sum_{i=1}^n \alpha_i e_i\right) = \sum_{i=1}^n \alpha_i f(a_1, \dots, a_m, e_i) =$$

$$\begin{aligned}
&= \sum_{i=1}^n \alpha_i \tilde{f}_i(a_1, \dots, a_m) = \sum_{i=1}^n \alpha_i \tilde{g}_i(a_1, \dots, a_m) = \sum_{i=1}^n \alpha_i g(a_1, \dots, a_m, e_i) = \\
&= g\left(a_1, \dots, a_m, \sum_{i=1}^{n+1} \alpha_i e_i\right) = g(a_1, \dots, a_m, \alpha).
\end{aligned}$$

■

Zastanówmy się teraz, czy mnożenie wektorów jest działaniem łącznym. Rozważmy funkcje $f, g : \mathcal{H}^3 \rightarrow \mathcal{H}$ zdefiniowane za pomocą wzorów:

$$f(x, y, z) = (xy)z, \quad g(x, y, z) = x(yz).$$

Wystarczy sprawdzić, czy dla dowolnego ciągu wektorów bazowych $\{e_{i_1}\}_{i=1}^3$ algebry $\mathcal{H}(\mathbb{F})$ zachodzi równość $f(e_{i_1}, e_{i_2}, e_{i_3}) = g(e_{i_1}, e_{i_2}, e_{i_3})$. Zauważmy jednak, że wśród elementów bazowych znajduje się również element neutralny względem mnożenia e . W takim razie wystarczy sprawdzić czy powyższa równość zachodzi, dla dowolnego ciągu wektorów bazowych bez wektora e . Zauważmy dodatkowo, że dla trzech tych samych wektorów bazowych funkcje f, g również dadzą ten sam wynik. Rozważmy teraz przypadki kiedy elementami trójelementowego ciągu wektorów bazowych, gdzie wszystkie elementy ciągu będą różne. Wówczas równość również funkcji f, g również będzie zachodzić. Pozostaje, więc sprawdzić równość dla trójelementowego ciągu wektorów bazowych, gdzie jeden z elementów bazowych występuje dwa razy. Łatwo jednak zauważyć, że równość funkcji f, g będzie zachodzić również, gdy powtarzające się elementy będą ze sobą sąsiadowały. Rozważmy pozostałe przypadki

$$\begin{aligned}
f(i, j, i) &= (ij)i = j = i(ji) = g(i, j, i), \quad f(j, i, j) = (ji)j = i = j(ij) = g(j, i, j), \\
f(k, i, k) &= (ki)k = i = k(ik) = g(k, i, k), \quad f(i, k, i) = (ki)k = i = k(ik) = g(i, k, i), \\
f(k, j, k) &= (kj)k = j = k(jk) = g(i, j, i), \quad f(j, k, j) = (jk)j = k = j(kj) = g(j, k, j).
\end{aligned}$$

Wynika z tego, że dla dowolnego ciągu wektorów bazowych $\{e_{i_1}\}_{i=1}^3$ zachodzi równość $f(e_{i_1}, e_{i_2}, e_{i_3}) = g(e_{i_1}, e_{i_2}, e_{i_3})$. Powołując się zatem na lemat 1. działanie mnożenia wektorów na $\mathcal{H}(\mathbb{F})$ jest działaniem łącznym.

1.2. Alternatywna definicja

Twierdzenie 1. *Dla algebry łącznej o bazie (e, i, j, k) następujące warunki są równoważne:*

1. *spełnione są tożsamości z tabeli 1.1,*
2. *zachodzą następujące równości $i^2 = j^2 = k^2 = -e = ijk$.*

DOWÓD. Zauważmy, że z warunku 1. bezpośrednio wynikają równości z warunku 2. Pozostaje więc sprawdzić, czy z równości zawartych w 2. możemy wyprowadzić wszystkie równości z tabeli 1.1.

$$\begin{aligned}
ee &= ijkijk = e, \quad ei = (-ijk)jk = i = jk(-ijk) = ie, \\
ej &= (-ijk)ki = j = ki(-ijk) = je, \quad ek = (-ijk)ij = k = ij(-ijk) = ke, \\
ijk &= -1 \Rightarrow i(ijk) = -i \Rightarrow jk = i, \\
ijk &= -1 \Rightarrow (ijk)k = -k \Rightarrow ij = k, \\
ijk &= -1 \Rightarrow i(ijk)k = -ik \Rightarrow -ik = j, \\
j^2 &= -1 \Rightarrow j^2i = -i \Rightarrow j(ji) = j(-k) \Rightarrow ji = -k \Rightarrow ki = j, \quad kj = -i.
\end{aligned}$$

Z powyższych równań udało nam się wyprowadzić wszystkie działania uwzględnione w tabeli 1.1. Oznacza to że warunki 1. i 2. są równoważne. ■

1.3. Katernion odwrotny

Niech q będzie pewnym kwaternionem w dowolnej algebrze czterowymiarowej kwaternionu. Kwaternionem odwrotnym do naszego kwaternionu q będziemy nazywać taki element algebry, który pomnożony przez q zwróci nam element neutralny. W tej sekcji zaczniemy od zdefiniowania normy i sprzężenia kwaternionu, omówimy własności sprzężenia. Następnie przedstawimy wzór na kwaternion odwrotny oraz opiszemy jego własności. Na końcu odpowiemy na pytanie, jakie warunki musi spełniać algebra, by każdy kwaternion poza elementem 0 miał swój kwaternion odwrotny.

1.3.1. Norma oraz sprzężenie kwaternionu

Niech $q = ae + bi + cj + dk$ będzie elementem algebry kwaternionów nad dowolnym ciałem \mathbb{F} , gdzie $a, b, c, d \in \mathbb{F}$ oraz e, i, j, k są elementami bazowymi algebry, przy czym e jest również elementem neutralnym względem działania mnożenia kwaternionów.

Definicja 3. Moduł kwaternionu definiujemy jako pierwiastek z sumy kwadratów współczynników tzn.

$$\sqrt{a^2 + b^2 + c^2 + d^2}.$$

Moduł kwaternionu będziemy oznaczać jako $|q|$.

W podobny sposób definiujemy normę kwaternionu.

Definicja 4. Normę kwaternionu będziemy definiować jako sumę kwadratów współczynników, tzn.

$$a^2 + b^2 + c^2 + d^2.$$

Normę będziemy oznaczać jako $\mathcal{N}(q)$.

Wniosek. Łatwo zauważyć, że jeśli $q = 0$, to $\mathcal{N}(q) = 0$. Jednakże, odwrotna implikacja nie zawsze zachodzi. W dalszej części tego rozdziału przedstawimy przykład algebry, gdzie odwrotna implikacja nie występuje.

Przejdźmy teraz do zdefiniowania sprzężenia kwaternionu oraz udowodnienia kilku jego własności.

Definicja 5. Sprzężenie kwaternionu q nazywamy liczbę $ae - bi - cj - dk$ oraz będziemy ją oznaczać jako \bar{q} .

Twierdzenie 2. [Własności sprzężenia] Niech $q, q_1, q_2 \in \mathcal{H}(\mathbb{F})$. Wtedy

1. $\bar{\bar{q}} = q$,
2. $\overline{q_1 + q_2} = \bar{q}_1 + \bar{q}_2$,
3. $\bar{q}q = q\bar{q} = \mathcal{N}(q)e$,
4. $\overline{q_1 q_2} = \bar{q}_2 \bar{q}_1$.

DOWÓD. Zaczniemy od zapisania q, q_1, q_2 w postaci sumy wektorów bazowych, wówczas

$$q = ae + bi + cj + dk, q_i = a_i e + b_i i + c_i j + d_i k,$$

gdzie $a, a_i, b, b_i, c, c_i, d, d_i \in \mathbb{F}$ oraz $i \in \{1, 2\}$.

Dowód punktu 1. wynika bezpośrednio z definicji sprzężenia. Skupmy się na udowodnieniu pozostałych punktów. By udowodnić drugą własność dodamy do siebie sprzężenia kwaternionów q_1, q_2 . W efekcie tego otrzymujemy poniższą równość.

$$\begin{aligned} \overline{q_1 + q_2} &= a_1 e - b_1 i - c_1 j - d_1 k + a_2 e - b_2 i - c_2 j - d_2 k = (a_1 + a_2)e - (b_1 + b_2)i - (c_1 + c_2)j - (d_1 + d_2)k = \\ &= \overline{q_1 + q_2}. \end{aligned}$$

W ten sposób udowodniliśmy własność z punktu 2. Zatem przejdźmy do udowodnienia przedostatniej pozycji z powyższego twierdzenia.

$$\begin{aligned} q\bar{q} &= (ae + bi + cj + dk)(ae - bi - cj - dk) = \\ &= (a^2 + b^2 + c^2 + d^2)e + (-ab + ba - cd + dc)i + (-ac + bd + ca - db)j + (-ad - bc + cb + da)k = \\ &= (a^2 + b^2 + c^2 + d^2)e = \mathcal{N}(q)e. \end{aligned}$$

By zakończyć dowód punktu 3. pozostaje nam pokazać, że iloczyn $\bar{q}q$ również wyniesie $\mathcal{N}(q)e$.

$$\begin{aligned} \bar{q}q &= (ae - bi - cj - dk)(ae + bi + cj + dk) = \\ &= (a^2 + b^2 + c^2 + d^2)e + (-ab + ba - cd + dc)i + (-ac + bd + ca - db)j + (-ad - bc + cb + da)k = \\ &= (a^2 + b^2 + c^2 + d^2)e = \mathcal{N}(q)e. \end{aligned}$$

By pokazać ostatnią własność pomnożymy przez siebie kwaterniony q_1, q_2 , a następnie na produkcie tych kwaternionów dokonamy sprzężenia.

$$\begin{aligned} \overline{q_1 q_2} &= (a_1 a_2 - b_1 b_2 - c_1 c_2 - d_1 d_2)e + (a_1 b_2 + b_1 a_2 + c_1 d_2 - d_1 c_2)i + \\ &\quad + (a_1 c_2 - b_1 d_2 + c_1 a_2 + d_1 b_2)j + (a_1 d_2 + b_1 c_2 - c_1 b_2 + d_1 a_2)k, \end{aligned}$$

Pozostaje teraz pomnożyć przez siebie sprzężenia kwaternionów q_2, q_1 oraz porównać wynik.

$$\begin{aligned} \bar{q}_2 \bar{q}_1 &= (a_1 a_2 - b_1 b_2 - c_1 c_2 - d_1 d_2)e + (a_1 b_2 + b_1 a_2 + c_1 d_2 - d_1 c_2)i + \\ &\quad + (a_1 c_2 - b_1 d_2 + c_1 a_2 + d_1 b_2)j + (a_1 d_2 + b_1 c_2 - c_1 b_2 + d_1 a_2)k. \end{aligned}$$

■

Z powyższego twierdzenia możemy wyprowadzić ciekawy wniosek dotyczący modułu kwaternionu.

Wniosek. Niech $q_1 q_2 \in \mathcal{H}(\mathbb{F})$. Wówczas $|q_1 q_2| = |q_1| |q_2|$.

Dowód. By dopełnić dowód powyższego wniosku skorzystamy z 3 i 4 własności z powyższego twierdzenia. Zauważmy dodatkowo, że $\sqrt{e} = e$, bo $e^2 = e$. W takim razie

$$|q_1 q_2|e = \sqrt{\mathcal{N}(q_1 q_2)e} = \sqrt{q_1 q_2 \bar{q}_1 \bar{q}_2} = \sqrt{q_1 q_2 \bar{q}_2 \bar{q}_1} = \sqrt{\mathcal{N}(q_1)e \mathcal{N}(q_2)e} = |q_1| |q_2|e.$$

■

Mając zdefiniowaną normę oraz sprzężenie kwaternionu, możemy w końcu zdefiniować kwaternion odwrotny.

Definicja 6. Niech q będzie elementem algebry kwaternionów nad dowolnym ciałem \mathbb{F} , którego $\mathcal{N}(q) \neq 0$. Element odwrotny do q określamy wzorem $\frac{\bar{q}}{\mathcal{N}(q)}$ i będziemy go oznaczać jako q^{-1} .

Z powyższej definicji wynika, że element odwrotny kwaternionu istnieje wtedy i tylko wtedy, gdy norma rozważanego kwaternionu jest większa od 0.

Przykład 1. Niech $q = ae + ai$ będzie elementem algebry kwaternionów nad ciałem \mathbb{F} , gdzie $a \in \mathbb{F}$ oraz e, i, j, k są elementami bazowymi algebry, przy czym e jest również elementem neutralnym względem działania mnożenia kwaternionów. Dodatkowo, niech $\text{char}(\mathbb{F}) = 2$. Obliczmy teraz normę wypisanego kwaternionu.

$$\mathcal{N}(q) = a^2 + a^2 = 2a^2 = 0.$$

Ze względu na to, że norma kwaternionu jest równa 0, nie ma on elementu odwrotnego.

Udało nam się pokazać, że implikacja odwrotna zawarta w wniosku do definicji 4, nie zachodzi jeśli charakterystyka ciała nad przestrzenią kwaternionów jest równa 2.

Wniosek. Wszystkie elementy poza 0 w $\mathcal{H}(\mathbb{F})$ posiadają element odwrotny, jeśli \mathbb{F} jest ciałem formalnie rzeczywistym.

Twierdzenie 3. Niech $q \in \mathcal{H}(\mathbb{F})$ będzie elementem dla którego istnieje q^{-1} . Wówczas

$$qq^{-1} = q^{-1}q = e.$$

Dowód. By udowodnić powyższą własność wystarczy skorzystać z ostatniej własności podanej w twierdzeniu 2.

$$qq^{-1} = q \frac{\bar{q}}{\mathcal{N}(q)} = \frac{\mathcal{N}(q)}{\mathcal{N}(q)} = e = \frac{\mathcal{N}(q)}{\mathcal{N}(q)} = \frac{\bar{q}}{\mathcal{N}(q)} q = q^{-1}q.$$

■

1.4. Przykładowe algebry kwaternionów

W tym rozdziale przedstawimy przykładowe interpretacje algebry kwaternionów oraz ich własności.

1.4.1. Postać kanoniczna

Rozważmy przestrzeń \mathbb{R}^4 . Zbiór $(1, 0, 0, 0), (0, 1, 0, 0), (0, 0, 1, 0), (0, 0, 0, 1)$ jest bazą kanoniczną przestrzeni \mathbb{R}^4 . Oznaczmy te elementy odpowiednio jako e, i, j, k . Definiując mnożenie elementów bazowych, w ten sposób by spełniały one warunki z tabeli 1.1. Uzyskujemy w ten sposób jedną z najbardziej oczywistych interpretacji algebry kwaternionów na ciele liczb rzeczywistych.

1.4.2. Postać hamiltonowska

Rozważmy teraz przestrzeń $\mathbb{R} \times \mathbb{R}^3$. Jedną z baz tej przestrzeni jest zbiór $\{1, (1, 0, 0), (0, 1, 0), (0, 0, 1)\}$, i tak jak wyżej, oznaczmy te elementy kolejno jako e, i, j, k . Dodawanie elementów w tej przestrzeni, możemy definiujemy w następujący sposób. Niech $q_1, q_2 \in \mathbb{R} \times \mathbb{R}^3$, przy czym $q_i = a_i + (b_i, c_i, d_i)$ dla $i \in \{1, 2\}$. Wówczas

$$q_1 + q_2 = a_1 + (b_1, c_1, d_1) + a_2 + (b_2, c_2, d_2) = a_1 + a_2 + (b_1 + b_2, c_1 + c_2, d_1 + d_2)$$

. Przejdźmy teraz do rozważenia mnożenia. Działanie to definiujemy w następujący sposób, wektory bazowe muszą spełniać warunki z tabeli 1.1, następnie rozszerzamy je na całą przestrzeń. W ten oto sposób udało nam się przedstawić

$$q_1 q_2 = (a_1 a_2 - b_1 b_2 - c_1 c_2 - d_1 d_2) +$$

$$+ (a_1 b_2 + b_1 a_2 + c_1 d_2 - d_1 c_2, a_1 c_2 - b_1 d_2 + c_1 a_2 + d_1 b_2, a_1 d_2 + b_1 c_2 - c_1 b_2 + d_1 a_2).$$

Spróbujmy uprościć otrzymany wzór. Zaczniemy od wprowadzenia dwóch nowych pojęć, jakimi będą część skalarna oraz część wektorowa kwaternionu. Współczynnik przy elemencie neutralnym względem działania mnożenia nazywamy częścią skalarną kwaternionu, natomiast wektor wchodzący w skład kwaternionu nazywamy częścią wektorową kwaternionu. Część wektorową kwaternionu q będziemy oznaczać jako \vec{q} .

Przyjrzyjmy się najpierw części skalarnej otrzymanego iloczynu. Łatwo zauważyć, że składa się ona z dwóch części. Pierwszą z nich jest iloczyn części skalnych mnożonych kwaternionów. Drugą częścią, co łatwo zauważyć, jest element przeciwny do iloczynu skalarnego części wektorowych mnożonych kwaternionów. Podsumowując część skalarną iloczynu możemy zapisać jako

$$a_1 a_2 - \vec{q}_1 \circ \vec{q}_2.$$

Skupmy się teraz na części wektorowej iloczynu. Zaczniemy od przedstawienia go jako sumę dwóch wektorów, oznaczmy je kolejno jako \vec{w}_1 oraz \vec{w}_2 .

$$\begin{aligned} \vec{w}_1 + \vec{w}_2 &= (a_1 b_2 + a_2 b_1, a_1 c_2 + a_2 c_1, a_1 d_2 + a_2 d_1) + (c_1 d_2 - d_1 c_2, d_1 b_2 - b_1 d_2, b_1 c_2 - c_1 b_2) = \\ &= (a_1 b_2 + b_1 a_2 + c_1 d_2 - d_1 c_2, a_1 c_2 - b_1 d_2 + c_1 a_2 + d_1 b_2, a_1 d_2 + b_1 c_2 - c_1 b_2 + d_1 a_2). \end{aligned}$$

Zauważmy, że wektor \vec{w}_1 to jest sumą części wektorowych kwaternionów pomnożonych przez część skalarną drugiego kwaternionu, tzn. $a_1 \vec{q}_2 + a_2 \vec{q}_1$.

Przyjrzyjmy się teraz wektorowi \vec{w}_2 . Wektor ten możemy, przedstawić w postaci iloczynu wektorowego części wektorowych kwaternionów, tzn. $\vec{w}_2 = \vec{q}_1 \times \vec{q}_2$.

Podsumowując, mnożenie kwaternionów można przedstawić poniższym wzorem.

$$q_1 q_2 = a_1 a_2 - \vec{v}_1 \circ \vec{v}_2 + a_2 \vec{v}_1 + a_1 \vec{v}_2 + \vec{v}_1 \times \vec{v}_2.$$

1.4.3. Postać macierzowa

Niech $V = \left\{ \begin{bmatrix} z & w \\ -\bar{w} & \bar{z} \end{bmatrix} : z, w \in \mathbb{C} \right\} \subseteq \mathcal{M}_2(\mathbb{C})$. Łatwo zauważyć, że zbiór V jest podprzestrzenią liniową $\mathcal{M}_2(\mathbb{C})$. Jedną z baz przestrzeni V jest zbiór

$$\left\{ \begin{bmatrix} 1 & 0 \\ 0 & 1 \end{bmatrix}, \begin{bmatrix} i & 0 \\ 0 & -i \end{bmatrix}, \begin{bmatrix} 0 & 1 \\ -1 & 0 \end{bmatrix}, \begin{bmatrix} 0 & i \\ i & 0 \end{bmatrix} \right\},$$

oznaczymy te macierze kolejno jako e, i, j, k . Działanie mnożenia macierzy spełnia warunki z zawarte w tabeli 1.1. W ten sposób udało nam się zdefiniować postać macierzową kwaternionu.

Rozważmy jakie własności posiada postać macierzowa. Niech

$$q = a \begin{bmatrix} 1 & 0 \\ 0 & 1 \end{bmatrix} + b \begin{bmatrix} i & 0 \\ 0 & -i \end{bmatrix} + c \begin{bmatrix} 0 & 1 \\ -1 & 0 \end{bmatrix} + d \begin{bmatrix} 0 & i \\ i & 0 \end{bmatrix}$$

będzie dowolnym elementem przestrzeni V . Norma kwaternionu q jest równa $a^2 + b^2 + c^2 + d^2$. Dodając wszystkie elementy do siebie otrzymamy macierz

$$q = \begin{bmatrix} a + ib & c + id \\ c - id & a - ib \end{bmatrix}.$$

Zauważmy, że wyznacznik tej macierzy jest równy $a^2 + b^2 + c^2 + d^2$. W ten sposób udało się nam pokazać, że norma kwaternionu jest równa jest równa wyznacznikowi w postaci macierzowej, tzn. $\mathcal{N}(q) = \det(q)$.

Przejdźmy teraz do tego jak wygląda sprzężenie w postaci macierzowej.

$$\bar{q} = a \begin{bmatrix} 1 & 0 \\ 0 & 1 \end{bmatrix} - b \begin{bmatrix} i & 0 \\ 0 & -i \end{bmatrix} - c \begin{bmatrix} 0 & 1 \\ -1 & 0 \end{bmatrix} - d \begin{bmatrix} 0 & i \\ i & 0 \end{bmatrix}.$$

Efektom dodania wszystkich elementów do siebie jest macierz

$$\bar{q} = \begin{bmatrix} a - bi & -c - di \\ c - di & a + bi \end{bmatrix}.$$

Rozważmy, teraz jak będzie wyglądać macierz q , na której dokonamy sprzężenie hermitowskie.

$$\begin{bmatrix} a + ib & c + id \\ c - id & a - ib \end{bmatrix}^\dagger = \begin{bmatrix} a - bi & -c - di \\ c - di & a + bi \end{bmatrix}.$$

W ten sposób udało nam się pokazać, że sprzężenie kwaternionu w postaci macierzowej jest tak naprawdę macierzą q na której popelniono sprzężenie hermitowskie, tzn. $\bar{q} = q^\dagger$.

Z powyższych własności wynika poniższy wzór na element odwrotny:

$$q^{-1} = \frac{1}{\det(q)} \begin{bmatrix} \bar{z} & -w \\ \bar{w} & z \end{bmatrix}.$$

Okazało się, że by znaleźć element odwrotny kwaternionu q , wystarczy obliczyć macierz odwrotną postaci kwaternionowej kwaternionu.

1.4.4. Postać trygonometryczna

Rozważmy kwaternion postaci hamiltonowskiej $q = q_0 + \vec{q}$, której moduł jest równy 1. Spełnione tutaj są następujące własności

$$\begin{cases} \mathcal{N}(q) = 1 \\ q_0^2 + \|\vec{q}\|_e^2 = 1 \end{cases},$$

gdzie $\|\vec{q}\|_e$ jest normą euklidesową wektora \vec{q} . Korzystając z równania na jedynekę trygonometryczną, otrzymujemy

$$q_0^2 + \|\vec{q}\|_e^2 = \cos^2 \theta + \sin^2 \theta.$$

Oznacza to, że istnieje $\theta \in (0, 2\pi)$ takie, że

$$\begin{cases} q_0^2 = \cos^2 \theta \\ \|\vec{q}\|_e^2 = \sin^2 \theta \end{cases} \Rightarrow \begin{cases} q_0 = \cos \theta \\ \|\vec{q}\|_e = \sin \theta \end{cases}$$

Zdefiniujmy, wektor $\vec{u} = \frac{\vec{q}}{\|\vec{q}\|_e}$. Wówczas kwaternion q możemy zapisać w postaci $\cos \theta + \vec{u} \sin \theta$. Postać tą nazywamy postacią trygonometryczną kwaternionu. Zastanówmy się teraz jak będzie wyglądać postać trygonometryczna kwaternionu, którego moduł jest różny od 0. Zauważmy, że dowolny kwaternion $q = q_0 + \vec{q}$ możemy zapisać jako $q = |q| \left(\frac{1}{|q|} q_0 + \frac{1}{|q|} \vec{q} \right)$. Łatwo zauważyć, że $\left| \frac{1}{|q|} q_0 + \frac{1}{|q|} \vec{q} \right| = 1$. Podsumowując postać trygonometryczna kwaternionu ma postać

$$q = |q|(\cos \theta + \vec{u} \sin \theta).$$

Mówmy teraz jak w sprzężenie, norma oraz kwaternion odwrotny w postaci trygonometrycznej

Sprzężenie dla postaci trygonometrycznej ma postać

$$\bar{q} = |q|(\cos \theta + \vec{u} \sin \theta).$$

Korzystając jednak z własności parzystości i nieparzystości funkcji kolejno cosinus i sinus, łatwo zauważyć, że

$$\bar{q} = |q|(\cos \theta - \vec{u} \sin \theta) = |q|(\cos(-\theta) + \vec{u} \sin(-\theta)).$$

2. Powiązanie z geometrią

2.1. Obrót w przestrzeni dwuwymiarowej

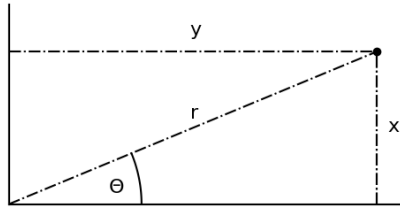
Przypomnijmy teraz analityczny i macierzowy opis obrotu na płaszczyźnie \mathbb{R}^2 .

Niech $p = (x, y) \in \mathbb{R}^2$ będzie pewnym punktem zapisanym za pomocą w współrzędnych kartezjańskich. Wówczas:

$$r = \sqrt{x^2 + y^2}, \theta = \arctg \frac{y}{x}.$$

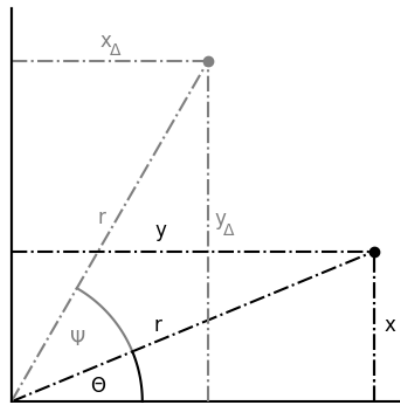
Rozważmy teraz przejście ze współrzędnych biegunowych na współrzędne kartezjańskie. Niech $p = (r, \theta) \in \mathbb{R}^2$ będzie pewnym punktem zapisanym za pomocą w współrzędnych biegunowych. Wówczas:

$$x = r \cos \theta, y = r \sin \theta.$$

Rysunek 2.1. Związek między biegunowym i kartezjańskim układem współrzędnych

Rozważmy teraz obrót wektora \vec{v} o kąt ψ . Efektem obrotu jest powstanie wektora $\vec{v}' = (r, \theta + \psi)$. Spróbujmy zapisać wektor \vec{v}' przy użyciu współrzędnych kartezjańskich.

Rysunek 2.2. Wizualizacja obrotu punktu względem początku układu współrzędnych

$$x_{\Delta} = r \cos(\theta + \psi) = r(\cos \theta \cos \psi - \sin \theta \sin \psi) = (r \cos \theta) \cos \psi - (r \sin \theta) \sin \psi = x \cos \psi - y \sin \psi,$$

$$y_{\Delta} = r \sin(\theta + \psi) = r(\sin \theta \cos \psi + \cos \theta \sin \psi) = (r \sin \theta) \cos \psi + (r \cos \theta) \sin \psi = x \sin \psi + y \cos \psi.$$

2.1.1. Opis macierzowy obrotu

Powyższe równości możemy przedstawić za pomocą notacji macierzowej

$$\begin{bmatrix} x_\Delta \\ y_\Delta \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} \cos \psi & -\sin \psi \\ \sin \psi & \cos \psi \end{bmatrix} \begin{bmatrix} x \\ y \end{bmatrix},$$

Powyższą macierz kwadratową nazywamy macierzą obrotu na płaszczyźnie i oznaczamy jako $\mathcal{R}_2(\psi)$.

Definicja 7. Niech $A \in \mathcal{M}_n(\mathbb{R})$. Zbiór macierzy spełniający warunki:

1. $AA^t = I_n A^t A$,
2. $\det(A) = 1$,

nazywamy specjalną grupą ortogonalną przestrzeni \mathbb{R}^n i oznaczamy ją jako $\text{SO}(n)$.

Okazują się każda macierz będąca elementem zbioru $\text{SO}(n)$, jest tak naprawdę opisem obrotu o pewien kąt w przestrzeni \mathbb{R}^n . Skupimy się teraz na dowodzie dla $n = 2$, w następnym rozdziale po przedstawieniu macierzy obrotu dla przestrzeni \mathbb{R}^3 , popelnimy dowód dla $n = 3$.

Twierdzenie 4. Niech $A \in \text{SO}(2)$. Wówczas A jest macierzą obrotu na płaszczyźnie liczb rzeczywistych.

DOWÓD. Niech $A = [a_{ij}]$ będzie dowolną macierzą ze zbioru $\text{SO}(2)$. Oznacza to, że $A^t = A^{-1}$ oraz $\det A = \det A^t = \det A^{-1} = 1$. Z pierwszej równości dowiadujemy się, że macierz A ma tak naprawdę postać

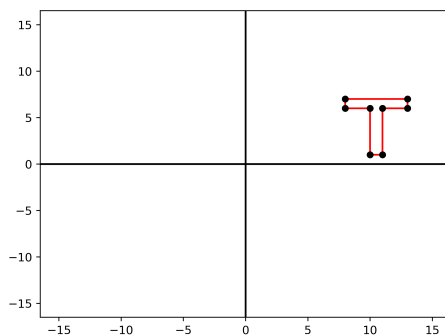
$$\begin{bmatrix} a_{11} & -a_{12} \\ a_{12} & a_{11} \end{bmatrix}.$$

Dodatkowo z drugiej równości wynika, że $\det A = a_{11}^2 + a_{12}^2 = 1$. W takim razie, posilując się wzorem na jedynekę trygonometryczną, istnieje taki kąt ψ , że $a_{11} = \cos \psi$ i $a_{12} = \sin \psi$. Podsumowując, dowolna macierz ze zbioru $\text{SO}(2)$ jest tak naprawdę opisem obrotu o pewien kąt na płaszczyźnie rzeczywistej. ■

Przykład 2. W ramach przykładu dokonamy obrotu litery T, o kolejno $\frac{\pi}{2}$, π , $\frac{3\pi}{2}$. Zaczniemy od narysowania litery. Zauważmy, że by narysować literę T, wystarczy w odpowiedni sposób połączyć 8 dokładnie dobranych punktów. Punktami jakimi posłużymy się w wygenerowaniu litery T, są:

$$\begin{aligned} x_1 &= (10, 1), x_2 = (11, 1), x_3 = (11, 6), x_4 = (13, 6), \\ x_5 &= (13, 7), x_6 = (8, 7), x_7 = (8, 6), x_8 = (10, 6). \end{aligned}$$

By wygenerować omawianą literę wystarczy w linii prostej połączyć punkt x_i z punktem x_{i+1} , gdzie $i \in \{1, 2, \dots, 8\}$. Dodatkowo, łączymy punkt x_8 z x_1 , uzyskujemy w ten sposób krzywe zamkniętą w kształcie litery T.

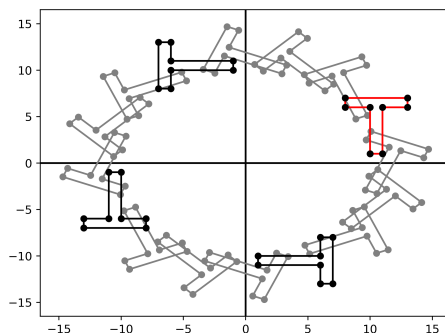

Rysunek 2.3. Wygenerowana za pomocą powyższych instrukcji litera T .

By obrócić literę T wystarczy, że obrócimy punkty, które posłużyły do jej narysowania. By to zrobić skorzystamy z macierzy obrotu dla $\frac{\pi}{2}$, π , $\frac{3\pi}{2}$. Mają one postać odpowiednio

$$R_{\frac{\pi}{2}} = \begin{bmatrix} 0 & -1 \\ 1 & 0 \end{bmatrix}, R_{\pi} = \begin{bmatrix} -1 & 0 \\ 0 & -1 \end{bmatrix}, R_{\frac{3\pi}{2}} = \begin{bmatrix} 0 & 1 \\ -1 & 0 \end{bmatrix}.$$

W tym momencie wystarczy każdy z punktów przemnożyć przez powyższe macierze, a otrzymane wyniki będą obróconymi punktami. Punkty te łączymy w taki sam sposób, co oryginalne. W efekcie otrzymujemy:

Rysunek 2.4. Kolorem czarnym zaznaczono litery T obrócone o wcześniej podane macierze, kolorem szarym znaczone obroty „przejściowe” w celu lepszej prezentacji zasady działania obrotu.

2.1.2. Macierze odbicia

Naturalnym pytaniem po zapoznaniu się z macierzami obrotu, jest co w przypadku gdy macierz ortogonalna posiada wyznacznik równy -1 . W dowodzie do twierdzenie 4. udało nam pokazać, że dowolna macierz ortogonalna w $\mathcal{M}_2(\mathbb{R})$ jesteśmy w stanie zapisać w postaci

$$\begin{bmatrix} \cos \theta & \sin \theta \\ \sin \theta & \cos \theta \end{bmatrix}.$$

Pamiętając o tym jak wygląda macierz obrotu, możemy wywnioskować, że dowolną macierz ortogonalną stopnia 2 o elementach rzeczywistych, której wyznacznik jest równy -1 ma postać

$$\begin{bmatrix} \cos \theta & -\sin \theta \\ \sin \theta & -\cos \theta \end{bmatrix}.$$

Rozważmy zatem „obrot” pewnego punktu $(x, y) \in \mathbb{R}^2$ o kąt równy 0, jednak zamiast typowej macierzy obrotu użyjemy nam powyższej macierzy. W efekcie otrzymujemy

$$\begin{cases} x_{\Delta} = x \cos 0 - y \sin 0 = x \\ y_{\Delta} = x \sin 0 - y \cos 0 = -y \end{cases}.$$

Efektem wykonanego „obrotu” jest odbicie lustrzane pierwotnego punktu względem osi y . Pytaniem na jakie spróbujemy teraz odpowiedzieć to jak wygląda zmiana kąta wpływa na odbicie. By odpowiedzieć na to pytanie powtórzymy obrót litery T z przykładu 2.

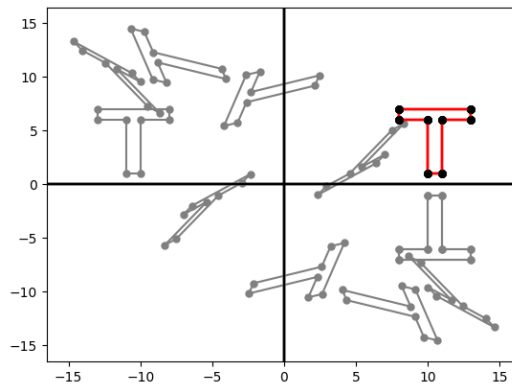
Przykład 3. W celu lepszej wizualizacji wykorzystamy te same punkty x_1, \dots, x_8 oraz połączymy je w taki sam sposób jak w przykładzie 2. Dla ułatwienia zapisu wprowadźmy pewne oznaczenia. Oznaczmy, zatem

$$\mathcal{O}(\theta) = \begin{bmatrix} \cos \theta_n & \sin \theta_n \\ \sin \theta_n & \cos \theta_n \end{bmatrix}.$$

Katy „obrotu” dzięki, których użyjemy do określenia wartości elementów powyższej macierzy będą elementami zbioru $\left\{ \frac{2\pi x}{10} : x \in \mathbb{N} \cup \{0\} \wedge x \leq 10 \right\}$. Podane punkty przemnożymy przez zdefiniowane w ten sposób macierze. Wynik wizualizujemy na płaszczyźnie w następujący sposób:

- kolorem czerwonym zaznaczymy boki oryginalnej litery T ,
- kolorem szarym zaznaczymy boki „obróconej” litery T .

W efekcie otrzymujemy. Możemy łatwo zauważyć, że dokonanie „obrotu” macierzami ortogo-

Rysunek 2.5. Wizualizacja odbicia

nalnymi o wyznaczniku równym -1 nie spełnia założeń obrotu. Najbardziej widoczne jest to na porównaniu pól obróconej litry T z jej pierwotną. W powyższym przykładzie tylko 2 obroty mają identyczne pola co do wyjściowej. „Obroty” te zostały wykonane przez macierze

$$\begin{bmatrix} 1 & 0 \\ 0 & -1 \end{bmatrix}, \begin{bmatrix} -1 & 0 \\ 0 & 1 \end{bmatrix}.$$

Okazuje się, że przemnożenie dowolnego punktu przez dwie powyższe macierze daje w efekcie kolejno odbicie względem osi y oraz odbicie osi x .

Z powyższego przykładu możemy wywnioskować, że mnożenie przez macierze ortogonalne o wyznaczniku równym -1 ma mało wspólnego z obrotem, za to dużo więcej z odbiciem. Z tego względu na zakończenie tej sekcji wprowadźmy dwie nowe definicje.

Definicja 8. Macierz ortogonalną stopnia n o elementach rzeczywistych, której wyznacznik jest równy -1 nazywamy macierzą odbicia w przestrzeni n .

Definicja 9. Zbiór składający się z macierzy ortogonalną stopnia n o elementach rzeczywistych, nazywamy grupą ortogonalną stopnia n . Omawiany zbiór oznaczamy jako $O(n)$.

2.1.3. Opis obrotu za pomocą liczb zespolonych

Alternatywnym sposobem opisu obrotu na płaszczyźnie \mathbb{R}^2 jest użycie liczby zespolonych. Wówczas dowolny punkt o współrzędnych kartezjańskich (a, b) jesteśmy w stanie przedstawić w postaci $a + bi$, gdzie a, b są liczbami rzeczywistymi, natomiast i jest jednostką urojoną spełniającą warunek $i^2 = -1$. Powyższy sposób zapisu nazywamy postacią kanoniczną liczby zespolonej.

Alternatywnym sposobem zapisu $a + bi$ jest postać trygonometryczna. Przedstawia się ona w sposób $|z|(\cos \theta + i \sin \theta)$, gdzie $\|z\| = \sqrt{a^2 + b^2}$, $\theta = \arctg \frac{b}{a}$.

Rozważmy teraz mnożenie liczb zespolonych. Niech $z_1 = r_1(\cos \theta + i \sin \theta)$ oraz niech $z_2 = r_2(\cos \psi + i \sin \psi)$. Wówczas mnożenie przedstawia się wzorem

$$z_1 z_2 = r_1 r_2 (\cos(\theta + \psi) + i \sin(\theta + \psi)).$$

Zauważmy, że by dokonać obrotu liczby zespolonej o kąt ψ wystarczy pomnożyć ją przez liczbę postaci

$$\cos \psi + i \sin \psi.$$

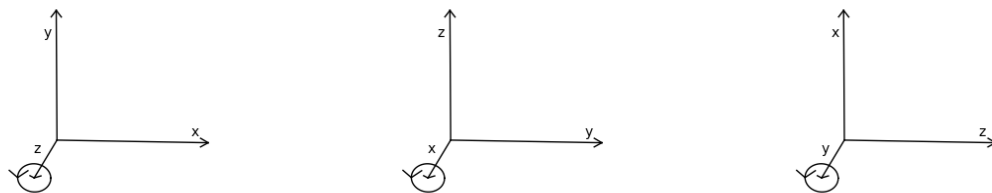
Korzystając z powszechnie znanego wzoru Eulera, obrót na płaszczyźnie o kąt równy ψ możemy interpretować jako pomnożenie przez $e^{i\psi}$. Podsumowując, obrót punktu na płaszczyźnie możemy interpretować jako mnożenie liczb zespolonych.

2.2. Obrót w przestrzeni w \mathbb{R}^3

W tym rozdziale skupimy się na opisie obrotu w przestrzeni \mathbb{R}^3 . Począwszy od opisu macierzowego obrotu dookoła osi x , y oraz z , następnie rozważymy postać macierzy dookoła dowolnej osi obrotu.

2.2.1. Kierunek obrotu

W przestrzeni trójwymiarowej ważne jest ujednolicenie obrotu między osiami. W tym celu kierunek obrotu będzie u nas wyznaczała powszechnie znana metoda o nazwie „reguła prawej dłoni”. W ramach przypomnienia działania reguły, jeśli ustawimy kciuk prawej dłoni wzdłuż osi wokół której chcemy dokonać obrotu, to zgięte palce będą przedstawiać kierunek obrotu. Dzięki takiemu ujednoliceniu obrotu mamy tak naprawdę trzy osobne obroty względem osi x , y oraz z .

Rysunek 2.6. Wizualizacja zasady prawej ręki w przestrzeni \mathbb{R}^3

2.2.2. Opis macierzowy obrotu w przestrzeni

W tym podrozdziale skupimy się na znalezieniu macierzy obrotu dla przestrzeni \mathbb{R}^3 . W tym celu dla pewnego losowego punktu w tej przestrzeni dokonamy obroty względem głównych osi układu współrzędnych.

Niech $p = (x_p, y_p, z_p)$ będzie pewnym punktem w \mathbb{R}^3 . Zamodelujmy teraz obrót punktu p względem osi z , o kąt równy ψ . Dodatkowo niech $p_\Delta = (x_{p_\Delta}, y_{p_\Delta}, z_{p_\Delta})$ będzie punktem w \mathbb{R}^3 , który jest efektem rozważanego obrotu. Zauważmy, że wartość współrzędnej odpowiadająca osi z nie ulega zmianie. Zmieniają się współrzędne odpowiadające osi x oraz y . W takim razie, możemy skorzystać ze wzorów wyprowadzonych z podrozdziału 2.1. Podsumowując

$$\begin{cases} x_{p_\Delta} = x_p \cos \psi - y_p \sin \psi \\ y_{p_\Delta} = x_p \sin \psi + y_p \cos \psi \\ z_{p_\Delta} = z_p \end{cases} \iff \begin{bmatrix} x_{p_\Delta} \\ y_{p_\Delta} \\ z_{p_\Delta} \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} \cos \psi & -\sin \psi & 0 \\ \sin \psi & \cos \psi & 0 \\ 0 & 0 & 1 \end{bmatrix} \begin{bmatrix} x_p \\ y_p \\ z_p \end{bmatrix}.$$

Powyższa macierz kwadratowa jest macierzą obrotu względem osi z o kąt równy ψ , oznaczając ją jako $\mathcal{R}_z(\psi)$.

. W sposób analogiczny jesteśmy w stanie zdefiniować obrót względem pozostałych osi.

Macierz obrotu względem osi x o kąt ψ ma postać

$$\begin{bmatrix} 1 & 0 & 0 \\ 0 & \cos \psi & -\sin \psi \\ 0 & \sin \psi & \cos \psi \end{bmatrix},$$

oznaczając ją jako $\mathcal{R}_x(\psi)$.

Natomiast, macierz obrotu względem osi y o kąt ψ ma postać

$$\begin{bmatrix} \cos \psi & 0 & \sin \psi \\ 0 & 1 & 0 \\ -\sin \psi & 0 & \cos \psi \end{bmatrix},$$

oznaczając ją jako $\mathcal{R}_y(\psi)$.

W ten oto sposób udało nam się rozważyć obrót na trzech podstawowych osiach.

2.2.3. Wielokrotne obroty

Pytaniem na jakie spróbujemy teraz odpowiedzieć będzie to, czy kolejność obrotu ma znaczenie. Okazuje się, że ma bardzo duże znaczenie. Istotność kolejności obrotu pokażemy w poniższym przykładzie.

Przykład 4. W przykładzie rozważymy obrót punktu $p = (1, 1, 1)$ wokół osi x, z o kąt równy w obu przypadkach $\frac{\pi}{2}$. Macierze obrotu mają wówczas postać

$$\mathcal{R}_z\left(\frac{\pi}{2}\right) = \begin{bmatrix} 0 & -1 & 0 \\ 1 & 0 & 0 \\ 0 & 0 & 1 \end{bmatrix}, \mathcal{R}_x\left(\frac{\pi}{2}\right) = \begin{bmatrix} 1 & 0 & 0 \\ 0 & 0 & -1 \\ 0 & 1 & 0 \end{bmatrix}.$$

Zacznijmy od rozważenia przypadku, gdzie najpierw dokonujemy obrót względem osi x .

$$\begin{bmatrix} 1 & 0 & 0 \\ 0 & 0 & -1 \\ 0 & 1 & 0 \end{bmatrix} \begin{bmatrix} 1 \\ 1 \\ 1 \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} 1 \\ -1 \\ 1 \end{bmatrix}.$$

Po wykonaniu pierwszego obrotu uzyskaliśmy punkt o współrzędnych $(1, -1, 1)$. Wykonajmy obrót otrzymanego punktu względem osi z .

$$\begin{bmatrix} 0 & -1 & 0 \\ 1 & 0 & 0 \\ 0 & 0 & 1 \end{bmatrix} \begin{bmatrix} 1 \\ -1 \\ 1 \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} 1 \\ 1 \\ 1 \end{bmatrix}.$$

Efektem obrócenia punktu p najpierw względem osi x , a następnie względem osi z o kąt równy $\frac{\pi}{2}$ w obu przypadkach, jest otrzymanie punktu wyjściowego. Rozważmy teraz sytuację, gdzie najpierw dokonujemy obrotu względem osi z .

$$\begin{bmatrix} 0 & -1 & 0 \\ 1 & 0 & 0 \\ 0 & 0 & 1 \end{bmatrix} \begin{bmatrix} 1 \\ 1 \\ 1 \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} -1 \\ 1 \\ 1 \end{bmatrix}.$$

Efektem obrócenia względem osi z jest otrzymanie punktu $(-1, 1, 1)$. Wykonamy ostatni obrót względem osi x .

$$\begin{bmatrix} 1 & 0 & 0 \\ 0 & 0 & -1 \\ 0 & 1 & 0 \end{bmatrix} \begin{bmatrix} -1 \\ 1 \\ 1 \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} -1 \\ -1 \\ 1 \end{bmatrix}.$$

Efektem obrócenia punktu p najpierw względem osi z , a następnie względem osi x o kąt równy $\frac{\pi}{2}$ w obu przypadkach, jest punkt $(-1, -1, 1)$. W ten sposób udało nam się pokazać, że kolejność obrotu względem osi ma znaczenie.

Zauważmy, że dowolny obrót w przestrzeni \mathbb{R}^3 jesteśmy w stanie przedstawić w postaci (ψ, θ, γ) , gdzie

- ψ jest kątem obrotu względem osi z ,
- θ jest kątem obrotu względem osi y ,
- γ jest kątem obrotu względem osi x .

Wyżej wymienioną trojkę nazywamy kątem Eulera.

2.2.4. Macierz obrotu względem dowolnej osi obrotu

Rozważmy teraz sytuację kiedy obracamy pewien punkt najpierw o kąt równy ϕ względem osi z , następnie o kąt θ względem osi y , kończąc na obrocie o kąt ψ względem osi x . Zaczniemy od pomnożenia obrotu względem osi x przez obrót względem osi y .

$$\mathcal{R}_y(\theta)\mathcal{R}_x(\psi) = \begin{bmatrix} \cos \theta & 0 & \sin \theta \\ 0 & 1 & 0 \\ -\sin \theta & 0 & \cos \theta \end{bmatrix} \begin{bmatrix} 1 & 0 & 0 \\ 0 & \cos \psi & -\sin \psi \\ 0 & \sin \psi & \cos \psi \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} \cos \theta & \sin \theta \sin \psi & \sin \theta \cos \psi \\ 0 & \cos \psi & -\sin \psi \\ -\sin \theta & \cos \theta \sin \psi & \cos \theta \cos \psi \end{bmatrix}.$$

$$\mathcal{R}_z(\phi)(\mathcal{R}_y(\theta)\mathcal{R}_x(\psi)) = \begin{bmatrix} 0 & \cos \phi & -\sin \phi \\ 0 & \sin \phi & \cos \phi \\ 0 & 0 & 1 \end{bmatrix} \begin{bmatrix} \cos \theta & \sin \theta \sin \psi & \sin \theta \cos \psi \\ 0 & \cos \psi & -\sin \psi \\ -\sin \theta & \cos \theta \sin \psi & \cos \theta \cos \psi \end{bmatrix}.$$

Otrzymany produkt pomnożmy teraz przez macierz obrotu względem osi z .

$$\mathcal{R}_{z(\phi)y(\theta)x(\psi)} = \mathcal{R}_z(\phi)\mathcal{R}_y(\theta)\mathcal{R}_x(\psi) = \begin{bmatrix} \cos \phi \cos \theta & \cos \phi \sin \theta \sin \psi - \sin \phi \cos \psi & \cos \phi \sin \theta \cos \psi + \sin \phi \sin \psi \\ \sin \phi \cos \theta & \sin \phi \sin \theta \sin \psi + \cos \phi \cos \psi & \sin \phi \sin \theta \cos \psi - \cos \phi \sin \psi \\ -\sin \theta & \cos \theta \sin \psi & \cos \theta \cos \psi \end{bmatrix}.$$

W ten sposób udało nam się znaleźć macierz obrotu dla kąta Eulera równego (ϕ, θ, ψ) .

Sprawdźmy teraz, czy macierz $\mathcal{R}_{z(\phi)y(\theta)x(\psi)}$ jest elementem specjalnej grupy ortogonalnej w \mathbb{R}^3 .

Zaczniemy od obliczenia wyznacznika macierzy. Zauważmy, że stosując rozwinięcie Laplace'a na macierzach obrotu względem osi x, y oraz z na kolejno 1, 2 i 3 kolumnie, mamy tak naprawdę do obliczenia minor, który jest macierzą obrotu na płaszczyźnie \mathbb{R}^2 . Oznacza to, że każda z

macierzy wyżej wspomnianych macierzy ma wyznacznik równy 1. W takim razie, korzystając z twierdzenia Cauchy'ego w produkcie wyznacznika otrzymujemy:

$$\det(\mathcal{R}_{z(\phi)y(\theta)x(\psi)}) = \det(\mathcal{R}_z(\phi)\mathcal{R}_y(\theta)\mathcal{R}_x(\psi)) = \det(\mathcal{R}_z(\phi))\det(\mathcal{R}_y(\theta))\det(\mathcal{R}_x(\psi)) = 1.$$

Zostało nam pokazać, że macierzą odwrotną do $\mathcal{R}_{z(\phi)y(\theta)x(\psi)}$ jest jej macierz transponowana. Zaczynimy od zauważenia, że macierzami odwrotnymi dla $\mathcal{R}_x, \mathcal{R}_y, \mathcal{R}_z$ są ich macierze transponowane. W takim razie

$$\begin{aligned}\mathcal{R}_{z(\phi)y(\theta)x(\psi)}\mathcal{R}_{z(\phi)y(\theta)x(\psi)}^T &= \mathcal{R}_z(\phi)\mathcal{R}_y(\theta)\mathcal{R}_x(\psi)(\mathcal{R}_z(\phi)\mathcal{R}_y(\theta)\mathcal{R}_x(\psi))^T = \\ &= \mathcal{R}_z(\phi)\mathcal{R}_y(\theta)\mathcal{R}_x(\psi)\mathcal{R}_x^T(\psi)\mathcal{R}_y^T(\theta)\mathcal{R}_z^T(\phi) = I_n.\end{aligned}$$

W ten sposób udało nam się pokazać, że $\mathcal{R}_{z(\phi)y(\theta)x(\psi)} \in \text{SO}(3)$.

Przedstawimy teraz, że inkluzja zachodzi również w drugą stronę, tzn. że każda macierz z specjalnej grupy ortogonalnej jest tak naprawdę macierzą obrotu w przestrzeni \mathbb{R}^3 . W tym celu przedstawię dowód dwóch lematów, które ułatwią nam prace nad ostatecznym dowodem.

Lemat 2. *Niech $A \in \mathcal{M}_n(\mathbb{R})$, gdzie n jest liczną naturalną nieparzystą. Wówczas macierz A posiada przynajmniej jedną rzeczywistą wartość własną.*

DOWÓD. Wartości własne macierzy A , znajdziemy obliczając miejsca zerowe jej wielomianu charakterystycznego.

$$p_A(\lambda) = \det(\lambda I_n - A) = \lambda^n + a_1\lambda^{n-1} + \dots + a_n,$$

gdzie a_1, a_2, \dots, a_n są rzeczywistymi współczynnikami wielomianu charakterystycznego macierzy A . Obliczmy teraz granice jakie przyjmuje $p_A(\lambda)$ w $-\infty$ oraz ∞ .

$$\lim_{\lambda \rightarrow -\infty} p_A(\lambda) = -\infty,$$

$$\lim_{\lambda \rightarrow \infty} p_A(\lambda) = \infty.$$

Ze względu na to, że $p_A(\lambda)$ jest funkcją ciągłą to musi istnieć przynajmniej jedno rzeczywiste miejsce zerowe wielomianu charakterystycznego macierzy A . Oznacza to, że macierz A posiada przynajmniej jedną rzeczywistą wartość własną. ■

Lemat 3. *Niech $A \in \text{O}(n)$, gdzie n jest liczną naturalną nieparzystą. Niech dodatkowo λ_0 będzie rzeczywistą wartością własną macierzy A . Wówczas $\lambda_0 = \pm 1$.*

DOWÓD. Z lematu 2. wiemy, że macierz A pewną ma przynajmniej jedną rzeczywistą wartość własną λ_0 . Oznacza to, że istnieje odpadający wartości własnej λ_0 , wektor własny $v = [x_1, \dots, x_n] \in \mathbb{R}^n$ tzn. $Av = \lambda_0 v$. Pamiętając, że A jest macierzą ortogonalną, przejdźmy wyrowadzenia pierwszej równości.

$$\lambda_0 v^T v = (\lambda_0 v)^T \lambda_0 v = (Av)^T Av = v^T A^T Av = v^T v.$$

W konsekwencji

$$\lambda_0^2 v^T v = v^T v \Rightarrow \lambda_0^2 = 1 \Rightarrow \lambda_0 = \pm 1.$$

■

Twierdzenie 5. *Jeśli $R \in \text{SO}(3)$, to jest ona macierzą obrotu o pewien kąt.*

DOWÓD. Dzięki lematowi 3. wiemy, że rzeczywistą wartością własną macierzy A jest -1 lub 1 . By pokazać prawdziwość powyższego twierdzenia pokażemy jego prawdziwość najpierw z założeniem, że 1 jest wartością własną macierzy A , a następnie powtórzmy to dla wartości własnej równej -1 .

Załóżmy zatem, że 1 jest wartością własną macierzy A . Przypiszmy zatem do podanej wartości własnej odpowiadający jej jednostkowy wektor własny $v_3 \in \mathbb{R}$. Weźmy dodatkowo wektory v_1, v_2 , które będą bazą ortonormalną podprzestrzeni $v_3^\perp = \{v \in \mathbb{R}^3 : v \circ v_3 = 0\}$. Używając wektorów v_1, v_2, v_3 skonstruujemy macierz $B = [v_1, v_2, v_3]$, gdzie podane wektory są kolumnami macierzy. Zauważmy, że macierz B jest macierzą ortogonalną. By to potwierdzić pomnożmy macierz B przez jej macierz transponowaną.

$$BB^T = [v_1, v_2, v_3] \begin{bmatrix} v_1^T \\ v_2^T \\ v_3^T \end{bmatrix},$$

gdzie v_1^T, v_2^T, v_3^T są wersami macierzy transponowanej B . Ze względu na to, że każdy z wektorów jest prosto padły do pozostałych, to zachodzi równość

$$v_i \circ v_j = 0,$$

gdzie $i, j \in \{1, 2, 3\}$ przy czym $i \neq j$. Natomiast, w przypadku $i = j$ to powyższy iloczyn skary wynosi 1 , wynika to z faktu ortonormalności wektorów rozważanych wektorów. Podsumowując

$$BB^T = [v_1, v_2, v_3] \begin{bmatrix} v_1^T \\ v_2^T \\ v_3^T \end{bmatrix} = I_3,$$

zatem udało nam się potwierdzić ortogonalność macierzy B . Oznacza to, że wyznacznik macierzy A jest równy 1 lub -1 . Ze względu na to, że zamiana kolejności wierszy zmienia znak wyznacznika wybierzemy wyznacznik równy 1 bez straty ogólności. Oznacz to, że $B \in \text{SO}(3)$. W takim razie

$$AB = [Bv_1, Bv_2, Bv_3],$$

pamiętając jednak o tym, że v_3 jest wektorem własnym macierzy A , zatem $Av_3 = v_3$. Dodatkowo, iloczyn dwóch macierzy ortogonalnych również jest macierzą ortogonalną. Oznacza to, że macierz AB jest macierzą ortogonalną. Dodatkowo, $Bv_1, Bv_2 \in v_3^\perp$. W takim razie $A(v_1) = av_1 + bv_2$, $A(v_2) = cv_1 + dv_2$, $A(v_3) = v_3$, co w konsekwencji daje nam macierz

$$B^{-1}AB \begin{bmatrix} a & c & 0 \\ b & d & 0 \\ 0 & 0 & 1 \end{bmatrix} \in \text{SO}(3) \implies \begin{bmatrix} a & c \\ b & d \end{bmatrix} \in \text{SO}(2).$$

Oznacza to, że macierz A jest macierzą obrotu o pewien kąt.

Przypuśćmy teraz, że wartość własną macierzy A jest równa -1 . Niech v_3 będzie odpowiadającym ortogonalnym wektorem własnym do podanej wartości własnej. Definiując macierz B w analogiczny sposób jak wyżej otrzymujemy

$$B^{-1}AB \begin{bmatrix} a & c & 0 \\ b & d & 0 \\ 0 & 0 & -1 \end{bmatrix} \implies \det \left(\begin{bmatrix} a & c \\ b & d \end{bmatrix} \right) = -1.$$

Oznacza to, że $\begin{bmatrix} a & c \\ b & d \end{bmatrix}$ jest elementem zbioru $\text{O}(2)$. Oznacza to, że istnieje niezerowy wektor $v \in v_3^\perp$ taki, że $Av = v$. Oznacza to, że 1 jest również wartością własną macierzy A . W ten sposób udało nam się pokazać, że jeśli $A \in \text{SO}(3)$ to jest ona tak naprawdę macierzą obrotu. ■

2.2.5. Opis kwaternionowy obrotu w przestrzeni

Definicja 10. Kwaternion którego moduł jest równy 0, nazywamy kwaternionem jednostkowym.

Definicja 11. Kwaternion którego część skalarna jest równa 0, nazywamy czysto wektorową.

3. Zastosowanie

3.1. Implementacja obrotu w języku Python

3.1.1. Kwanterniony- Python

W celu zaimplementowania obrotu przy użyciu kwaternionów, musimy zaimplementować podstawowe działania algebraiczne na ciele kwaternionów do języka Python. Zaczniemy od ustalenia jakiej postaci będziemy używać. Mianowicie postacią kwaternionu jaką wykorzystamy jest postać Hamiltonowska $q = q_0 + \vec{q}$. Przy pomocy tej postaci zdefiniujemy funkcje, które umożliwią nam wykonanie działania qvq^{-1} .

Ze względu na postać hamiltonowską kwaternionu możemy skorzystać ze wcześniej podanego wzoru mnożenia dla tej postaci. Jednak by zdefiniować mnożenie, będziemy musieli zdefiniować 4 nowe funkcje, których połączenie pomoże nam napisać funkcje mnożenia. Przejdźmy do wypisania wszystkich potrzebnych funkcji i do opisanie ich działania.

- *dotProduct()*,
- *crossProduct()*,
- *scalarVector()*,
- *addingVectorPart()*.

W tym miejscu dobrze wspomnieć o założeniach jakie przyjąłem, w ramach pisania powyższych funkcji jak i pozostałych związanych z obrotem kwaternionów. W ramach przyspieszenia działania funkcji zdecydowałem się na niekorzystaniu z pętli czy innych instrukcji warunkowych. Użycie funkcji warunkowych zwiększyło czas wykonywania obrotu przy pomocy kwaternionów niemal trzykrotnie.

Zaczniemy od opisanie funkcji *dotProduct()*. Przyjmuje dwa argumenty typu „lista” rozmiaru 3. Reprezentują one część wektorową kwaternionów. Mnożymy odpowiadające sobie elementy list przez siebie, a następnie je dodajemy. Wynik powyższego działania zostaje zwrócony. Funkcja *crossProduct()* również przyjmuje dwa argumenty typu „lista” rozmiaru 3. Zadaniem jej jest obliczenie iloczynu wektorowego podanych dla podanych wartości. Zwraca ona listę rozmiaru 3. Funkcja *scalarVector()* przyjmuje dwa argumenty w odróżnieniu jednak od wyżej opisanych, pierwszym argumentem jest zmienna typu „float”, drugą natomiast jest lista rozmiaru 3. Zadaniem funkcji jest przemnożenie wektora, przez podaną stałą. Zwraca ona listę o trzech trzech elementach. Ostatnia funkcja o nazwie *addingVectorPart()* przyjmuje dwa argumenty typu „lista” rozmiaru 3. Dodaje ona odpowiadające elementy do siebie i zwraca listę o rozmiaru 3.

Przy użyciu powyższych funkcji możemy zdefiniować funkcje *multiQuaternion()*, która posłuży do obliczenia iloczynu kwaternionów. Przyjmuje ona cztery argumenty, kolejno

- a_1 zmienną typu „float”,
- v_1 zmienną typu „list” rozmiaru 3,
- a_2 zmienną typu „float”,
- v_2 zmienną typu „list” rozmiaru 3.

Zmienne a_1, a_2 traktujemy jako część skalarną kwaternionów, odpowiednio v_1 oraz v_2 interpretujemy jako część wektorową. Funkcja zwraca listę o dwóch elementach, pierwszym z nich będzie zmienna typu „float” rozumiana jako część skalarna nowo powstałego kwaternionu, natomiast drugim elementem będzie lista o trzech elementach, którą interpretujemy jako część wektorową iloczynu. Rozważmy teraz budowę powyższej funkcji. Pierwszy element który zwracamy jest tak naprawdę efektem wynikiem działania $a_1 - a_2 - \text{dotProduct}(v_1, v_2)$. Drugi element określamy

przy użyciu funkcji *crossProduct()*, *scalarVector()* oraz *addingVectorPart()*. Program zaczyna od obliczenia *crossProduct(v₁, v₂)*, *scalarVector(a₁, v₂)* oraz *scalarVector(a₂, v₁)*. Wyniki powyższych obliczeń są następnie sumowane za pomocą *addingVectorPart()* oraz zwracane jako drugi element listy. W ten oto sposób udało nam się skonstruować funkcję *multiQuaternion()* obliczającą iloczyn kwaternionów.

By napisać funkcję dokonującą obrotu przy użyciu kwaternionów, potrzebujemy jeszcze napisać funkcję obliczającą sprzężenie. Funkcja *conjugateQuaternion()* przyjmuje dwie zmienne jedną typu „float”, drugą typu „list” o długości trzech elementów. Zmienne odpowiadają odpowiednio części skalarnej oraz wektorowej kwaternionu. Sposób działania funkcji polega na zmianie znaków elementom listy. *conjugateQuaternion()* zwraca listę złożoną z dwóch elementów, gdzie pierwszym z nich jest nie zmieniona pierwsza zmienna przyjęta przez funkcję, drugim natomiast jest przyjęta lista, której elementy mają zmieniony znak. W ten sposób udało nam się przedstawić sprzężenie.

W ten sposób mamy już wszystkie składowe potrzebne do napisania funkcji *rotationQuaternion()* mamy już gotowe. Funkcja ta będzie przyjmowała trzy zmienne

- *angle* zmienną typu „float”,
- *rotationAxis* zmienna typu „list” rozmiaru 3,
- *element* zmienna typu „list” rozmiaru 3.

Zmienna *angle* jest kątem obrotu, *rotationAxis* wektor określający oś obrotu, z kolei *element* jest punktem przestrzeni \mathbb{R}^3 który chcemy obrócić. Wewnątrz definicji funkcji zaczynamy od przekształcenia zmiennych *angle* i *rotationAxis* na kwaternion tym razem postaci trygonometrycznej. Następnie obliczamy kwaternion odwrotny do podanego w zmiennych przy pomocy *conjugateQuaternion()*. Kolejno przy pomocy *multiQuaternion()* w odpowiedni dokonujemy mnożenia podanych kwaternionów, przez co w efekcie otrzymujemy obrócony *element*, który jest zwracany w przez funkcję. Opisana powyżej definicja funkcji jest najszybsza i zostanie ona użyta w benchmarku w kolejnym rozdziale, jednak posiada ona pewną wadę. Podany przez nas *rotationAxis* musi być kwaternionem o długości równej 1. Dlatego zdefiniujemy dodatkową funkcję obliczającą obrót, która będzie dokonywała normalizacji wektora odpowiadającego osi obrotu. W tym celu napiszemy funkcję *NormalizeVector()*, która jako argument będzie przyjmowała wektor w formie listy o trzech elementach. Policzy od normę euklidesową dla tego wektora, a następnie każdy z elementów zostanie przez nią podzielony. Nowo powstały w ten sposób wektor zostanie przez tą funkcję zwrócony. Ta prosta funkcja nie wpływa w dużym stopniu na czas wykonywania operacji, jednak w jeśli chcemy uzyskiwać jak najszybszy efekt, to powinniśmy z niej zrezygnować. W rozdziale Wydajność zostanie przeprowadzony test dla obrotu z normalizacją jak i bez normalizacji.

3.1.2. Macierzowy model obrotu

Do przygotowania macierzowego modelu obrotu w języku Python skorzystamy z pakietu *numpy*. Jedną z funkcji jaką zawiera ten pakiet jest *matmul()*, który umożliwia mnożenie macierzy. W celu zaprogramowania obrotu zdefiniowałem pięć nowych funkcji, o nazwach

- *xaxisMatrixrotation()*,
- *yaxisMatrixrotation()*,
- *zaxisMatrixrotation()*,
- *rotationMatrixZYX()*,
- *matrixRotation()*.

Omówmy teraz sposób działania powyższych funkcji. Funkcje *xaxisMatrixrotation()*, *yaxisMatrixrotation()*, *zaxisMatrixrotation()* jako przyjmują jeden argument typu *float*, a zwracają one macierz obrotu o kącie równym argumentowi odpowiednio wokół osi *x*, *y* oraz *z*. Są to funkcje bazowe, wywołujemy je wewnątrz definicji *rotationMatrixZYX()*, gdzie za pomocą funkcji *matmul()* dokonujemy ich mnożenia. Funkcja ta przyjmuje trzy argumenty typu *float* oznaczmy je jako ψ, ϕ, θ , zwraca natomiast macierz obrotu względem kąta eulera (ψ, ϕ, θ). Ostatnia funkcja *MatrixRotation()*, przyjmuje dwa argumenty, pierwszym z nich jest macierz,

natomiast drugim argumentem punkt. Macierz wykorzystuje *matmul()* do przemnożenia argumentów między sobą, a wynik tego mnożenia jest zwracany.

Założenia algorytmu obrotu są proste, *rotationMatrixZYX()* wykorzystuje funkcje *xaxisMatrixrotation()*, *yaxisMatrixrotation()*, *zaxisMatrixrotation()* do obliczenia macierzy obrotu dla podanego przez nas kąta eulera. Wygenerowana w ten sposób macierz służy jako argument dla funkcji *MatrixRotation()*, która dokonuje na drugim argumente dokonuje obrotu co jest zwracane przez nią.

Mamy zatem zdefiniowane mnożenie, pozostaje jeszcze zdefiniować funkcje

3.1.3. Kwarternionowy model obrotu

3.2. Wydajność

W celu porównania ze sobą metody obu metod obrotu wykonamy test, dzięki któremu porównamy ich wydajność ze sobą. Zaczniemy od nadania testowi pewnego kontekstu.

Horizont: Zero Down, jest grą która miała swoją premierę w na początku 2017. Gra ta zasłynęła głównie ze względu na aspekty techniczne gry, takie jak otwarty świat, czy co dla nas ciekawsze jakości wykonanych modeli graficznych. Jedną z informacji jaką podzieli się twórcy gry są detale dotyczące modelu głównej bohaterki gry o imieniu Aloy. Otóż model głównej bohaterki składał się z około 550 tys. trójkątów sklejonymi ze sobą zwanych potocznie „poligonami”. Dla uproszczenia założymy, że model Aloy, możemy przedstawić za pomocą dokładnie 550 tys punktów. W ramach określenia wydajności modeli dokonamy obrotu pewnego zbioru punktów o mocy równej 550 tys, co będzie reprezentować model głównej bohaterki gry Horizont: Zero Down.

3.2.1. Konstrukcja benchmark’u

Test będzie składał się z dwóch niezależnych od segmentów, jednakże w każdym z nich będziemy obracać ten sam zbiór punktów. Zanim przejdziemy do opisanie poszczególnych segmentów, omówię generowanie zbioru punktów. Zbiór punktów reprezentujący 'Aloy' zostanie utworzony przy pomocy pakietu *random* do języka Python, a będąc precyzyjnym skorzystamy z funkcji o nazwie *random()*, która zwraca losowy punkt w przedziale $[0, 1]$. Zbiór ten będzie generować pętla, która będzie powtarzać się 550 tys. razy i w każdym cyklu do listy będzie dodawać trójelementową listę złożoną z elementów pochodzących z funkcji *random*. W celu uproszczenia zapisu w dalszej części oznaczymy powyższy zbiór punktów jako \mathcal{A} .

Test wydajności względem jednej osi obrotu

Pierwszy test jaki wykonamy będzie testem, w którym model 'Aloy' będziemy obracać o stały kąt względem jednej osi. Zasymulujemy w ten sposób obrót nieruchomego modelu, często prezentowanego podczas procesu produkcji. Sposób jaki wykonamy test wygląda następująco, za pomocą funkcji *linspace* z biblioteki *numpy* wygenerujemy listę o długości 300. Lista ta będzie zawierała kąt obrotu względem osi z. Przyjmujemy długość równą 300, by założony obrót postaci trwał 10 sekund, gdzie na jedną sekundę przypada 30 klatek obrazu. W celu określenia wydajności zmierzmy czas, jaki zajęłoby wygenerowanie obrotu przy użyciu metody macierzowej oraz kwaternionowej. Dodatkowo by uzyskać większą wiarygodność wyników test powtórzymy 10 razy by wyciągnąć średnią z czasów dla obu metod. By zachować czytelność czas trwania danego testu zaokrąglamy do sekund.

Wyniki z wyżej opisanego testu przedstawia poniższa tabela:

Numer testu	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	Średnia
Model Kwat.	402	414	428	437	438	445	450	432	442	461	434.9
Model Macierzowy	415	430	427	427	383	354	360	355	346	354	385.2

Test wydajności względnej zmiennej osi obrotu

Drugi test obejmuje założenie, że każdy punkt ma inną oś obrotu. Sytuacja ta występuje np. w przypadku, gdy postać porusza się. W tym celu musimy delikatnie zmienić kod benchmarku. Siła obrotu przy użyciu macierzy było to, że na jedną generowaną klatkę obrazu wystarczyło wygenerować jedną macierz obrotu, co jest powolnym procesem. W tym przypadku, dla każdego punktu musimy wygenerować osobną macierz obrotu podczas generowania jednej klatki. Problem podobnej natury nie występuje w przypadku obrotu metodą obrotu związaną z kwaternionami.

Test wykonamy w następujący sposób. Tak jak wcześniej dokonamy obrotu każdego punktu ze zbioru \mathcal{A} i jak wcześniej każdy z punktów obrócimy 300 razy. Różnica polega na tym, że w przypadku obrotu macierzowego będziemy obracać o kąt Eulera równemu obracanemu elementowi. Natomiast w przypadku obrotu modelem kwaternion, kątem obrotu będzie wartość uzyskana wcześniej z wcześniej wspomnianej funkcji *random()*, jednakże każdy z punktów będzie posiadał inną oś obrotu. Będąc dokładnym dla $x = (x_1, x_2, x_3) \in \mathcal{A}$ osią obrotu będzie wektor definiowany wzorem $\frac{1}{r}[x_1, x_2, x_3]$, gdzie r jest odległością w rozumieniu Euklidesa punktu x od środka układu współrzędnych. Łatwo zauważyć, że oba obroty nie są identyczne, nie powinno to jednak wpłynąć na wiarygodność testu.

Wyniki z wyżej opisanego testu przedstawia poniższa tabela:

Nr testu	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	Średnia
Kwat.	457	458	440	439	439	439	437	437	450	449	444.5
Macie.	1767	1769	1768	1768	1768	1759	1757	1757	1759	1765	1763.7

Wniosek

Pierwszym wnioskiem jaki nasuwa się po wykonaniu testów jest to, że wybór macierzowego modelu obrotu ma sens w momencie, gdy możemy sobie pozwolić na generowaniu małej liczby macierzy obrotu podczas tworzenia pojedynczej klatki obrazu. Na podstawie testu pierwszego powinniśmy wykonać obrót szybciej o około 11.5%. W momencie kiedy mamy do czynienia z sytuacją, kiedy chcemy obrócić każdy punkt o inny kąt, zdecydowanie lepszym wyborem jest kwaternionowy model obrotu. Dzięki testowi drugiemu udało nam się pokazać, że obrót z użyciem kwaternionu jest prawie 3-krotnie szybszy od alternatywnego modelu obrotu macierzowego. Dodatkowo można zauważyć, że średnia czasu obrotu metodą kwaternionów z testu 1 oraz 2 różni się od siebie o prawie 10 sekund. Wynika to z faktu, użycia normalizacji co spowolniło proces.

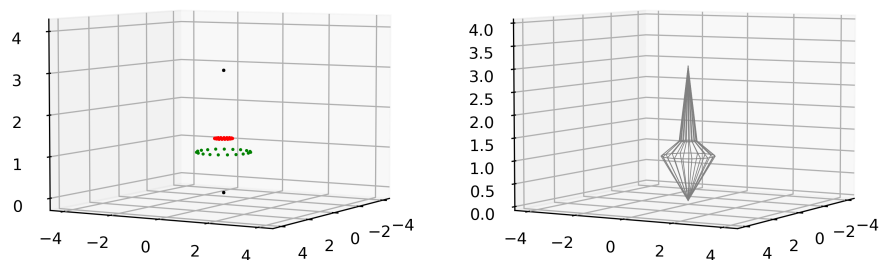
Z powyższego testu wynika, że zdecydowanie bardziej użyteczna jest metoda obrotu przy użyciu kwaternionów. Obrót macierzowy jest szybszy, ale pojedynczych przypadkach. W ogólności metoda kwaternionowa jest zdecydowanie szybsza. Najbardziej optymalne, oczywiście byłoby połączenie ty dwóch metod obrotu. Należy jednak pamiętać, że samo połączenie ich ze sobą może spowolnić proces co może spowodować nieopłacalność syntezy algorytmów.

3.3. Konstrukcja bączka

W tym rozdziale skupimy się na opisanu konstrukcji bączka, którego obrót będziemy symulować w dalszej części pracy. Zauważmy, że bączkiem możemy nazwać stożki sklejone ze sobą podstawami. W punkcie $(0,0,0)$ będzie znajdowała się podstawa, punkt styku bączka z

podłożem, którym w naszym przypadku jest płaszczyzna $z = 0$. Punkt ten będzie wierzchołkiem naszego pierwszego bączka, jego podstawą będą elementy należące do zbioru $\{(x, y, z) \in \mathbb{R}^3 : x^2 + y^2 = 1, z = 1\}$. Zbiór ten oznaczmy jako P_1 . W ten sposób udało nam się uzyskać prowizoryczny bączek, dodajmy jednak ze względów estetycznych drugi stożek. Wierzchołkiem drugiego stożka ustawimy w punkcie $(0, 0, 3)$, natomiast jego podstawą będzie zbiór $\{(x, y, z) \in \mathbb{R}^3 : x^2 + y^2 = \left(\frac{1}{3}\right)^3, z = \frac{11}{10}\}$. Oznaczmy go jako P_2 . W ten sposób otrzymujemy dwa stożki, które po połączeniu ze sobą podstaw z opowiadającymi sobie punktami utworzą bączek.

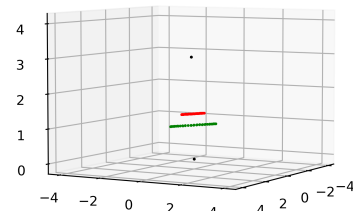
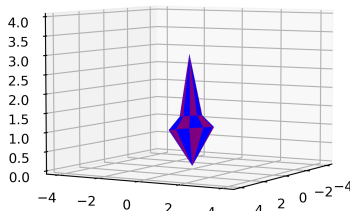
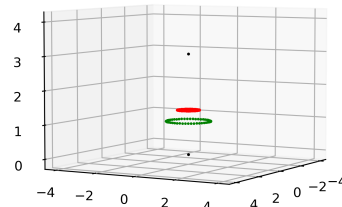
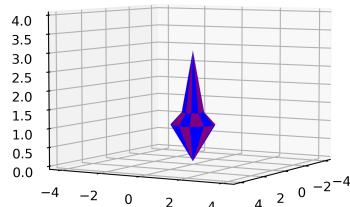
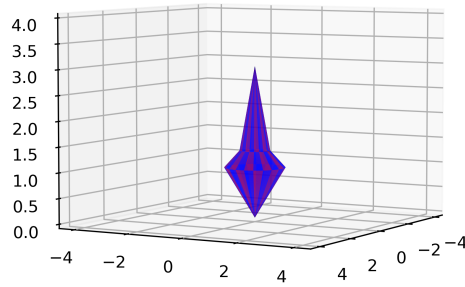
By narysować stożek za pomocą powyższego modelu będziemy musieli określić precyzję rysunku. Wynika to z faktu nieprzeliczalności zbiorów P_1 oraz P_2 . Oznacza to, że im więcej punktów wybierzemy tym bardziej model bączka będzie dokładniejszy. Pamiętajmy jednak o tym, że zwiększenie dokładności modelu spowoduje zwiększenie czasu trwania generowania obrazu. Zaczniemy od narysowania szkieletu oraz głównych punktów bączka przy użyciu 10 elementów ze zbiorów P_1 oraz P_2 .

Na obrazku po lewej stronie widzimy punkty, których połączenie w odpowiedni sposób skutkuje powstaniem modelu bączka (rysunek prawy). Kolorem zielonym zaznaczone zostały elementy zbioru P_1 , natomiast czerwonym elementy zbioru P_2 . Na rysunku prawym przedstawiony został szkic modelu bączka przy pomocy punktów bazowych. W tym miejscu warto zauważyć, że powyższy szkic tak naprawdę składa się z trójkątów oraz czworokątów sklejonych ze sobą brzegami. Łatwo obliczyć, że powyższy model składa się z 30 wielokątów.

Wyżej wykonane rysunki mają jednak pewną wadę konstrukcyjną, w celu ich narysowania wykorzystaliśmy funkcję `plot3d` z pakietu `matplotlib`. Świetnie sprawuje się ona do rysowania wykresów, czy prostych szkiców, jednak sensowne zaprezentowanie obrotu za jej pomocą nie jest możliwe. W tym celu skorzystamy z funkcji `Poly3DCollection()`, z tego samego pakietu, jako wartości przyjmuje ona punkty, które są zamieniane na wielokąty, których kolor możemy ustawić. Ustawienie różnych kolorów w naszym przypadku jest niezwykle ważne, ponieważ ustawienie bączka jednokolorowego lub ustawienie takiego samego koloru dla poszczególnej warstwy spowoduje, że obrót bączka nie będzie zauważalny. Przejdźmy zatem do narysowania modelu bączka, którego ruch będziemy w dalszej części pracy modelować:

By dokonać obrotu powyższej figury musimy tak naprawdę obrócić punkty, które są używane do utworzenia wielokątów. W ramach prezentacji zasady działania dokonamy obrotu powyższego bączka, względem dwóch osi o pewne kąty. Pierwszą z nich będzie oś z , o drugą oś obrotu dokładnie opiszemy w dalszej części pracy w części gdzie będziemy modelować ostateczny model bączka.

Powyższe rysunki przedstawiają, że by dokonać obrotu bączka wystarczy obrócić punkty, które służą do utworzenia wielokątów. Warto w tym miejscu zauważyć, że punkt $(0, 0, 0)$ nie zależy od wykonanego na nim obrotu, nie zmienia się.

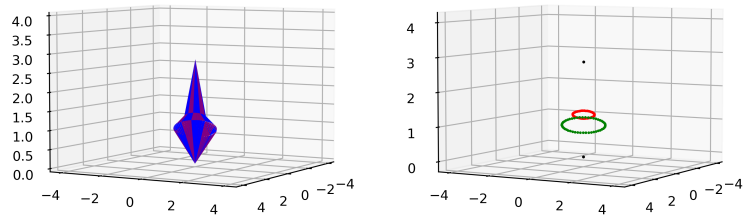
Ostateczny model bączka, będzie składał się z łącznie 1000 elementów ze zbiorów P_1 oraz P_2 oraz wierzchołków naszych stożków, co w sumie daje 2002 punktów. Oznacza to, że model naszego bączka będzie składał się z 6 tys. wielokątów.

3.4. Ostateczny model i przygotowywanie animacji

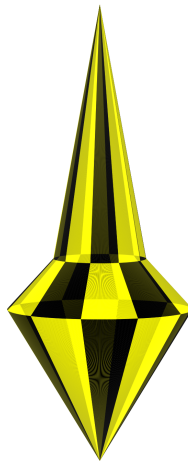
Rozdział zaczniemy od skonstruowania wcześniej wspomnianego modelu bączka składającego się 6 tys. wielokątów. Następnie napiszemy funkcję, która będzie obracać bączek metodą macierzową, jak i przy użyciu kwaternionów.

Konstrukcje bączka nie zmienia się w porównaniu do wcześniej wygenerowanych modeli. Główną różnicą w porównaniu do wcześniejszych modeli jest liczba elementów wyciąganych z zbiorów P_1 oraz P_2 . Zaczniemy od opisu procesu wyciągania elementów.

Przy użyciu funkcji `linspace()` z pakietu `numpy`. Funkcja ta wyciąga przyjmuje 7 zmiennych, jednak nam wystarczy skorzystać z 3, pozostałe 4 są opcjonalne i nie ma potrzeby ich podawania. Pierwszym argumentem jaki przyjmuje jest zmienna *start*, w naszym przypadku oznaczać ona będzie początek przedziału. Drugim elementem jaki przyjmuje jest zmienna *stop*,

odpowiednio do wcześniejszego oznacza koniec przedziału. Ostatnią zmienną jest *num*, która służy do określenia liczby próbek do wygenerowania. Funkcja ta, w formie listy zwraca *num* równo odległych punktów z przedziału $[start, stop]$. W naszym przypadku zwraca nam listę zawierającą 1000 równo odległych punktów z przedziału $[0, 2\pi]$. Przy użyciu powyższej listy możemy wygenerować dwie nowe listy, których elementy należą odpowiednio do zbioru P_1 oraz P_2 . Punkt odpowiadający za wierzchołek oraz punkt odpowiadający za czubek stożka podajemy manualnie. W ten sposób uzyskaliśmy wszystkie główne punkty, które możemy użyć do wygenerowania wielokątów przy użyciu *Poly3DCollection()*, które sklejone będą utworzą stożek. W celu ustawienia różnych kolorów wielokątów skorzystamy z instrukcji warunkowej *if* oraz z ustawionej przez nas stałej o nazwie *color_change_frequency* typu *int*. Kolory na jakie się zdecydowałem to, żółty oraz czarny. W taki sposób udało nam się wygenerować model bączka,

Rysunek 3.1. Ostateczny model bączka składającego się z 6 tys. wielokątów.

przejdźmy teraz do konstrukcji obrotu w celu wykonania animacji rotacji bączka.

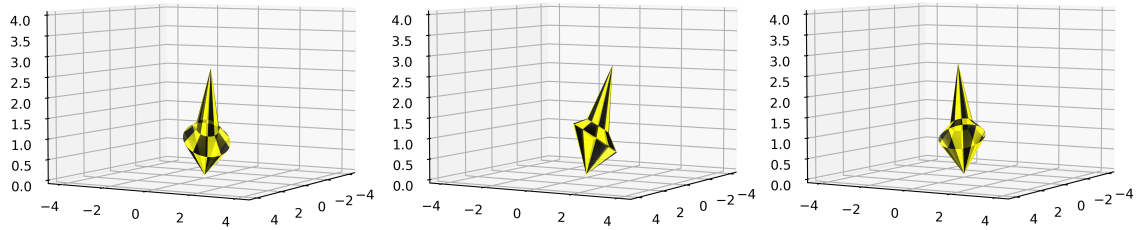
3.4.1. Animacja w przy użyciu obrotu kwaternionowego

Mamy wygenerowane punkty, pozostaje je teraz odpowiednio obrócić. W tym podrozdziale przygotujemy funkcję, która posłuży do rotacji rozważanego stożka oraz omówimy model rotacji.

Ruch bączka możemy przyrównać do precesji. Ruch ten oznacza zmiany kierunku obrotu osi obracającego ciała. Oś obrotu obraca się wówczas pewnego kierunku zakreślając w ten sposób powierzchnie boczne bączka. Jednakże, w naszym przypadku oś obrotu będzie zakreślała z czasem coraz większe koło. Wynika to z faktu utraty, że bączek z czasem traci prędkość obrotu co kończy się jego upadkiem. Zaczniemy od za modelowania obrotu bączka, bez uwzględniania jego upadania.

Łatwo zauważyć, że prędkość obrotu bączka możemy określić za pomocą obrotu względem osi z . Im większą prędkość obrotową chcemy uzyskać tym większy kąt obrotu musimy podać. Problemатyczne wydaje się za modelowanie stopniowe opadanie bączka. Zaczniemy od za modelowania ruchu bączka nachylonego bączka, który się nie obraca wokół własnej osi. Rozważmy osie,

którą wyznaczają wektory $[r \cos(x_i), r \sin(x_i), \sqrt{1-r^2}]$, gdzie $r = \frac{1}{2}$, $x_i = \frac{\pi}{2}i$ oraz $i \in \{1, 2, 3, 4\}$. Dokonamy obrotu względem powyższych osi o kąt równy stały kąt, równy $\frac{\pi}{2}$. Efektem obrotu jest ruch precesyjny, co dobrze przedstawia poniższa grafika. By za modelować stopniowe opadanie

Rysunek 3.2. Wizualizacja obrotu względem osi określonej przez $[r \cos(x_i), r \sin(x_i), \sqrt{1-r^2}]$, o kąt $\frac{\pi}{2}$

bączka wartość r w wektorze określającym oś, wraz z czasem z 0 powinna stopniowo się zwiększać. Połączenie dwóch wyżej opisanych obrotów, posłuży nam za ostateczne za modelowanie ruchu bączka.

Funkcja jaka posłuży nam do obrotu bączka to `spin3d()`. Przyjmuje ona 4 zmienne,

- *speed* zmienną typu „float”,
- *angle* zmienną typu „float”,
- *axis_rotation* zmienna typu „list” rozmiaru 3,
- *time* zmienna typu „int”.

Zmienne *speed* oraz *angle* odpowiadają za kąt obrotu odpowiednio względem osi z i osi określonej przez *axis_rotation*. Zmienna *time* wpływa jedynie na nazwę pliku.

4. Literatura